

ERIN HUNTER

BRAVELANDS



EROII SAVANEI

UMBRE ÎNȘELĂTOARE

Volumul IV

Traducere din limba engleză de
Gabriel Tudor



PROLOG

O lună impunătoare și albă radia pe cerul spuzit de stele; era atât de strălucitoare încât, pe măsură ce Dezlânatul străbătea într-un ritm furtunos câmpia uscată, lăsa în urma sa o umbră prelungă. Ghearele rășchirate ale struțului izbeau pământul, ridicând norișori de praf cenușiu, în timp ce se străduia din răspuțeri să-și mărească pașii, dar de abia mai putea ține ritmul cu Săgeată. Desfăcându-și larg aripile pricăjite, a continuat să alerge deznădăjduit.

Săgeată, cu picioarele lui lungi, musculoase și penele sclipoare, albe sau negre, fusese întotdeauna mai puternic și mai rapid. Dezlânatul își aducea aminte gluma răutăcioasă și repetată deseori de prietenul său: *Nu trebuie să alerg mai repede decât lei, este suficient să alerg mai repede decât tine!*

Cu alte cuvinte, lei l-ar fi prins mai întâi pe Dezlânatul – și ar fi fost mulțumiți, renunțând să-l mai urmărească pe Săgeată. Dezlânatul râdea întotdeauna la gluma asta, căci știa că Săgeată nu vorbea serios. Dar acum, când alergau

prin savană, sub razele neiertătoare ale lunii care le dădeau în vileag prezența, situația nu i se mai părea deloc amuzantă. Dezlânatul nu era sigur dacă în spatele lor se aflau lei, dar putea desluși clar mârâituri și sunetele ghearelor izbite de pământ. Creaturile care îi urmăreau erau animale de pradă și trebuiau atrase cât mai departe de cuibul comun al cârdului de struți – și de prețioasele ouă aflate în interiorul acestuia.

Praful de pe picioarele lui Săgeată îi intra Dezlânatului în ochi, înțepându-l, iar, la un moment dat, călcând pe o piatră, Dezlânatul s-a împiedicat și aproape a căzut. Săgeată se îndepărtase și mai mult. Poate că aceasta avea să fie noaptea în care gluma lui urma să se transforme, culmea, în realitate.

Nu contează, și-a spus Dezlânatul. Asta face parte din viața noastră. O datorăm puilor care vor veni pe lume.

Răsuflarea Dezlânatului devenise deja zgomotoasă, iar pasărea simțea că pieptul mai are puțin și-i explodează. A riscat să arunce o privire înapoi și a zărit umbre întunecate, amenințătoare și globii unor ochi care scăpărau în noapte. Inima îi zvâcnea și pulsa iute în piept, pe măsură ce grăbea pasul. *Oare cine erau creaturile acelea?* Urmăritorii păreau neobosiți, iar Dezlânatul era sigur că îi auzea tot mai clar, tot mai aproape, ca o hoardă care bătea pământul cu labelle masive, fără să abandoneze o clipă urmărirea.

— Grăbește-te! a tunat Săgeată. Hai, Dezlânatule!

— Așteaptă-mă! Te rog! a icnit, printre gâfâieli, Dezlânatul.

Dar Săgeată nu s-a oprit. Disperat, gășind în el resurse noi de energie, s-a îndepărtat și mai mult.

O, Mare Spirit, cruță-mă!

Dezlânatul își dădea seama că rugămintea sa era zadarnică. Îl vedea măcar Marele Spirit? Îi mai păsa de el? Ținuturile

Neînfricaților rămăseseră de prea multă vreme fără un Mare Părinte, iar viețuitoarele din savană trăiau pe cont propriu, nevoite să-și poarte singure de grijă.

Chiar și eu, își spuse Dezlânatul. Cu ajutorul vederii periferice a ochilor săi imenși, putea percepe umbrele care se apropiau tot mai mult, răspândindu-se pe flancuri, pentru a-l înconjura. Bătând sălbatic din aripi, a cotit brusc, aproape izbindu-se de unul dintre următorii săi; se lovise la un picior, apucând în același timp ceva tare ca un os. Creatura s-a rostogolit într-o parte, tipând scurt. Panicat și disperat, Dezlânatul a început să izbească în toate părțile orbește, știind că agresorii sunt acum pe urmele lui, conștient că nu va putea doborî întreaga haită, realizând că era condamnat să piară...

Nu avea cum să fugă mai departe. Era istovit. Încetinind pașii, a început să se clatine și să se împleticească. În câteva momente, își dădea seama, o puzderie de gheare sălbatice urmau să se înfigă în penele lui și să-i brăzdeze pielea, doborându-l la pământ. Gâtul său lung avea să fie străpuns de colți ascuțiți...

Dar niciun prădător nu s-a năpustit asupra lui, așa cum se aștepta. Luna sclipea deasupra câmpiei întinse și tăcute. Nicio umbră nu a apărut la orizont pentru a-i veni de hac.

Dezlânatul s-a oprit, cu inima bătându-i haotic, strângându-și aripile pe lângă trup... Era singur în savană. Nu se întrezărea nicio urmă de picior străin care să bată pământul, nu se auzea nicio răsuflare rapidă, gâfâită, care să tulbure liniștea. În timp ce-și trăgea sufletul, și-a ridicat gâtul lung și și-a rotit capul, clipind din când în când.

Nimic.

Tulburat, și-a scuturat penajul, lăsând aerul rece al nopții să-i răcorească pielea înfierbântată. Și-a întredeschis ciocul, gata să-l strige pe Săgeată, dar țipătul i s-a blocat în gât.

Din depărtare s-au auzit mârâituri sălbătice, iar apoi un urlat zguduitor de groază, care l-a oripilat. Zgomotul a inundat câmpia întunecată, frenetic la început, înainte de a se stinge cu un ecou sfâșietor.

Săgeată! Dezlânatul a început să bată din aripi, agitat, și a luat-o iar la fugă prin savană, atras de acea tăcere rău prevestitoare care se așternuse. Inima i se zbătea în cutia toracică. Oare creaturile din umbră aveau să-l doboare și pe el?

Trebuia să-și asume riscul. Trebuia să afle dacă Săgeată era bine sau dacă i se întâmplase ce era mai rău.

Simțea cum groaza pune stăpânire pe el. Auzea mârâiturile triumfătoare ale devoratorilor de carne, dar tot mai stins, ca și cum aceștia se îndepărtaseră de el.

Când Dezlânatul și-a ridicat încet capul, lumina argintie a lunii i-a relevat imaginea care se așternea în fața lui: un morman diform de pene așternut pe pământ. Cu pași înceti, Dezlânatul s-a apropiat de prietenul său, simțind un nod în gât. Săgeată zăcea fără viață pe pământul nisipos, cu gâtul său lung răsucit și cu un ochi imens, pe jumătate deschis, din care licărea groaza morții. Nici măcar o adiere de vânt nu-i clintea penele.

Dezlânatul a ascultat în tăcere. Acum nu se mai auzea nimic, nici vreo răsuflare, nici vreun zgomot de pași. Greierii și cica-dele își îngânau cântecul monoton, dar prădătorii plecaseră.

Coborându-și ciocul, ca și cum ar fi vrut să-și mângâie prietenul, Dezlânatul s-a simțit copleșit de tristețe și de milă. În afara unei tăieturi adânci în piept, trupul lui Săgeată nu mai avea nicio altă zgârietură. O furie amestecată cu uimire se strecura în trupul Dezlânatului.

Ucide doar pentru a supraviețui: aceasta era legea străveche și sacră a Ținuturilor Neînfricaților. Cu toții știau ce înseamnă – animalele puteau ucide doar pentru a se apăra sau pentru a se hrăni, dar nicidecum altfel. Și totuși, Săgeată zăcea acolo, lipsit de viață, iar acele creaturi îi veniseră de hac doar de dragul de a ucide.

Oare Codul nu mai înseamnă nimic acum, când nu mai avem un Mare Părinte?

Scuturându-și penele, Dezlânatul și-a aplecat iarăși capul spre prietenul său. Cu un glas răgușit și șovăitor, a reușit să murmure tradiționalul adio.

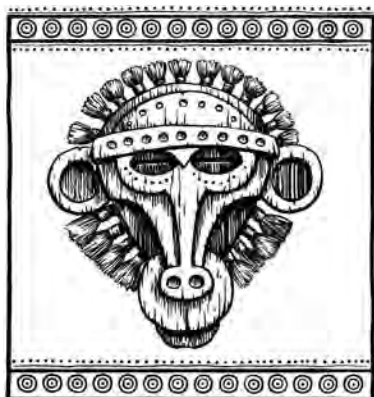
— *Acum, Alergătorule-pe-Pământ, vei zbura. Avântă-te spre cer alături de păsările care au mers acolo înaintea ta.* A ezitat și a adăugat, în șoaptă: O să-mi lipsești, Săgeată.

Înghițind în sec, s-a răsucit și s-a îndepărtat. În ciuda glumei preferate a prietenului său, faptul că fusese mai rapid decât Dezlânatul nu-l salvase de la moarte. De ce nu-l aleseră prădătorii pe el, care era cel mai slab? Poate că Marele Spirit îl auzise totuși...

Dar aceasta părea mai degrabă o speranță deșartă, izvoară dintr-un sentiment de vinovăție. Mult mai probabil, fusese, pur și simplu, noroc. Fusese mai norocos decât merita.

Dar ceea ce conta, își reaminti, în timp ce înainta trist spre casă, era că ouăle din cuib se aflau în siguranță.

Cât puteau fi de în siguranță într-o lume fără un Mare Părinte.



CAPITOLUL 1

Arborele de mango făcea deja parte de atâta timp din viața lui Ghimpe, învăluind în umbra sa răcoroasă luminișul din pădurea Copacilor Înalți și purtând în fiecare an, fără greș, neprețuitele sale fructe. *Este întotdeauna atât de frumos, s-a gândit Ghimpe.* Fructele noi de mango străluceau acum acolo, cu rotunjimile lor roșii și aurii ivindu-se printre frunzele late și lucioase. Priveliștea ar fi trebuit să-i umple sufletul de mulțumire, știa asta; dar, chiar în timp ce privea extaziat acea abundență de fructe, vocea tatălui său îi răsuna, peste ani, în urechi, răgușită și înțeleaptă: *Ghimpe, nu uita că fructul este cel mai zemos de abia în momentul în care începe să se strice.*

Clipind, și-a întors privirea și și-a frecat tare creștetul capului. Coșmarul pe care-l avusese noaptea trecută fusese cel mai groaznic de până atunci; se simțea încă amețit de grozăvia acestuia, iar nervii îi erau întinși la maximum.

Ah, dacă visele nu ar părea atât de *reale*! De data aceasta visase că era, dintre toate viețuitoarele savanei, un struț care

alerga pe câmpii în lumina unei luni dezolante și strălucitoare, cu o hoardă de prădători învăluiri în umbră pe urmele sale. Nu reușise să-i vadă deloc, nu știa ce fel de animale sunt, dar îl umpluseră de groază până în măduva oaselor, înghețându-i inima. De abia mai era în stare să-și miște picioarele.

Și de ce ar *trebui* să-și poată ridica acele picioare masive, cu două gheare? *Eu nu sunt un struț!* Încleștându-și colții iritat, Ghimpe s-a scuturat din tot corpul. Poate că ar trebui să-i povestească lui Pară Frunză-Tămăduitoare despre aceste viziuni stranii și atât de reale? Ea era un vraci înțelept și văzuse atâtea la viața ei.

Dar a alungat gândul, fluturându-și una dintre labe. Nu, Pară nu l-ar fi putut ajuta cu nimic. Aici nu era vorba despre vreo coadă frântă sau despre vreo ureche mușcată; era un gând viermănos care i se strecurase în cap.

— Trebuie să mi-l scot din cap sau să mă descurc cu el, a murmurat ca pentru sine.

Trebuia să înceapă să se gândească mai puțin la visele astea nocturne ridicole și mai mult la ceata lui. Ceilalți babuini nu erau creaturi onirice bizare – erau ființe într-adevăr *reale*, iar el ar fi trebuit să fie fericit că viața revenise la normal pentru ei. Sau, mai degrabă, la o situație pe cât de normală mai putea fi după Marea Bătălie purtată cu Spin.

Lui Ghimpe aproape că nu-i venea să creadă că trecuse de abia un an de când el și cel mai bun prieten al său, Nămol, plecaseră să înfăptuiască Cele Trei Încercări. Ceea ce-și doreau ei atunci era să urce ierarhic în rândurile cetei și să-și găsească rostul în lume. Viața era atât de simplă în acele vremuri. Asta se întâmpla înainte ca Spin Frunză-Înaltă – babuinul pe care îl considerase mentor și prieten – să accedă prin crimă la suveranitatea cetei.

Dar nici măcar asta nu fusese îndeajuns pentru babuinul însetat de putere. Devenind lider al cetei, Spin reușise să-l manipuleze pe rinocerul Pas Greu, provocând astfel moartea Marii Mame, femela elefant care devenise conducătoarea și călăuzitoarea tuturor viețuitoarelor din Ținuturile Neînfricaților. Apoi, propusese ca bietul rinocer să o înlocuiască. Și făcuse asta fiindcă *știuse* că Pas Greu va fi dezastuos în rolul de Mare Părinte – și că furia Marelui Spirit avea să se abată asupra tuturor. Spin prevăzuse că, atunci când canicula teribilă și inundațiile se vor dezlănțui asupra Ținuturilor Neînfricaților, viețuitoarele de aici își vor revendica un nou și puternic Mare Părinte – pe Spin însuși.

Ghimpe descoperise adevărul – și fusese la un pas de-a fi nimicit când încercase să-l doboare pe tiran. Pierduse atunci aproape totul: ceata sa, pe Viteaz, prietenul său leu, pe cel mai bun prieten, Nămol, și pe Agrișă, iubita sa, nimeni alta decât fiica lui Spin.

Dar Cer din Turma Călătoare, înțeleapta nepoată a Marii Mame, își dăduse și ea seama cine era cu adevărat Spin. Ea, Ghimpe și Viteaz raliaseră animalele din Ținuturile Neînfricaților și conduseseră o Mare Turmă împotriva Falsului Părinte. Iar în sângeroasa confruntare finală, Cer îl gonise pe Spin spre oaza cu apă îmbelșugată din savană, unde crocodilii îi veniseră, în sfârșit, de hac.

Acea bătălie cumplită avusese loc cu mai puțin de o lună în urmă. De la moartea lui Spin, ceata Pădurii Luminoase rămăsese fără lider; babuinii fuseseră, pur și simplu, prea solicitați și preocupați cu alte lucruri încât să mai aibă timp și de alegeri. Această situație îi descumpănea, este adevărat, pe babuini, dar se întâmplaseră și lucruri bune. Babuinii din ceata Arbore-Încovoiat se uniseră după luptă cu babuinii din

ceata Pădurii Luminoase. Iar decizia de a se întoarce în pădurea Copacilor Înalți fusese înțeleaptă, considera Ghimpe. Înaintea regimului de teroare instaurat de Spin, ceata Pădurii Luminoase trăise acolo în siguranță și cât se poate de fericită.

Însă asta nu a însemnat că și-au revenit ușor. Înainte de căderea lui Spin, Necaz Blană-Curată și ceata sa de maimuțe vervet lansaseră un atac asupra cetei Pădurii Luminoase. Maimuțele provocaseră mari distrugerii în pădurea Copacilor Înalți – și rupseseră în mare parte crengile arborelui de mango, încât Ghimpe se temuse că acesta nu-și va mai reveni vreodată. Dar, în ultimele câteva zile, ceata muncise din greu, curățând rămășițele, îndepărtând crengile și frunzele rupte, iar pădurea își revenise aproape în întregime. Noua recoltă de mango promitea cetei un viitor plin de speranță.

Desigur, existau încă dezacorduri – uneori, Ghimpe credea că babuinii din ceata Pădurii Luminoase și cei din ceata Arbore-Încovoiat nu se vor înțelege în veci, în nicio privință, de la simple fapte precum: care era cea mai bună metodă pentru vânat șopârle sau care era cel mai sigur copac unde se putea dormi. Tânărul babuin a scos un oftat prelung. Auzea deja santinelele întorcându-se din misiune; vocile lor păreau furioase și câteva dintre ele sporovăiau și chiar păreau să scrâșnească din dinți.

Este Vîpera de încredere, s-a gândit Ghimpe, dându-și exasperat ochii peste cap. Și-o amintea pe femela babuin cu vorba tăioasă din vechea ceată a Pădurii Luminoase și știa că aceasta provocase întotdeauna necazuri.

— O, sigur, Sâmbure, ai fi putut fi o căpetenie în ceata Arbore-Încovoiat, a spus Vîpera, arătându-și colții în timp ce rânjea, iar santinelele păseau în luminiș. Dar de abia te pricepi să strângi mizeria din pădurea Copacilor Înalți.

— Dar știi că ai tupeu? a contrazis-o Sâmbure. Babuinii din ceata Arbore-Încovoiat au fost întotdeauna niște luptători mai buni decât voi, cei din ceata Pădurii Luminoase. Noi nu am permis în nicio împrejurare ca teritoriul să ne fie invadat de maimuțe *vervet*!

— Ne acuzi că am fi slabi, maimuță păduchioasă?

— Îmi spui mie maimuță, când practic voi ați invitat maimuțele să vă încalce granițele? a pufnit Sâmbure și și-a dat capul pe spate, izbucnind într-un hohot de râs sarcastic. Meritați să fiți cu toții retrogradați la statutul de Rădăcini-Adânci!

— Retrage-ți imediat cuvintele! a șuierat mânioasă Vipera, răsucindu-se și repezindu-se să-l lovească.

Ghimpe s-a aruncat între ei, la timp pentru a o împiedica pe Vipera să-l izbească pe Sâmbure peste bot. Amândoi s-au dat înapoi, clătînându-se, cu ochii scoțând scântei.

— Hei, potoliți-vă amândoi! a strigat Ghimpe, privindu-i pe rând. Știți când s-au certat cei din ceată pentru ultima oară astfel? Pe vremea când Spin era căpetenie.

Vipera și Sâmbure și-au lăsat în pământ privirile furioase.

— Ascultați ce vă spun: rangurile nu sunt importante, le-a explicat Ghimpe, ridicându-se pe labele din spate. Sunt doar un mod de a organiza ceata, *asta-i tot*. Fiecare babuin are un rol și toți babuinii trebuie să acționeze împreună pentru binele cetei – mai ales acum, când nu avem o căpetenie. Indiferent cărui clan i-am aparține – Rădăcini-Adânci, Frunză-Joasă, Frunză-Mijlocie, Frunză-Înaltă – nimeni nu este *mai bun* decât altul, în general. Fiecare este mai bun doar la anumite lucruri.

— Da, de pildă, cei din clanul Frunză-Înaltă sunt luptători mai buni, a mormăit Vipera.

— Poate că sunt, a pufnit Ghimpe, și de aceea sunt membri ai acestui clan. Dar, Vipera, ai fost aici când Spin a numit câțiva babuini Ramură-Puternică și le-a spus că, în calitate de gărzi ale sale, sunt mai importanți decât alți babuini. Ți amintești cât a fost de neplăcut să auzi asta?

Vipera i-a aruncat o căutătură șireată:

— Îmi amintesc că tu erai unul dintre ei.

— Da, am fost, a recunoscut Ghimpe. Dar nu mi-a plăcut când Spin ne-a făcut să-i amenințăm pe cei din alte ranguri, mai ales că știu cât de speriați erau babuinii din ceată tot timpul. Chiar vrei să ne întoarcem la situația de atunci?

Vipera încetase să mai mormăie. Sâmbure scurma în stratul de frunze cu laba din față, în timp ce celelalte santinele schimbau priviri stânjenite. Păreau rușinați cu toții.

— Ați avut o gardă obositoare, a spus Ghimpe pe un ton mai blând. Mergeți și mâncați. Puteți cere cu toții porții duble.

— Ți mulțumesc, Ghimpe, a grăit șovăitor Sâmbure, în timp ce santinelele se îndreptau spre mormanul cu mâncare. Știi, mai există încă hiene care dau târcoale. Sunt chiar la marginea hotarului pădurii, dar unele dintre ele s-au aventurat și prin copaci.

Temei Frunză-Înaltă, o femelă solidă, care făcuse mai înainte parte din ceata Arbore-Încovoiat, i-a privit peste umăr:

— Sunt și o mulțime de vulturi care dau târcoale pe acolo. E ciudat, fiindcă nu e niciun leș prin apropiere.

— Poate că este un alt semn, a remarcat Pulbere, un mascul mai bătrân. La urma urmei, Marele Spirit este nemulțumit în continuare. Nu s-a arătat încă niciun Mare Părinte.

— Sau poate că vulturii au găsit vreun leș pe care tu nu l-ai observat, a spus repede Ghimpe, scărpinându-și brațul. Dar acum grăbiți-vă! Trebuie să fiți tare flămânzi.

I-a privit cum dispar printre copaci sporovăind între ei, de acum într-un mod mult mai prietenos. În timp ce crengile se așezau la loc în urma lor, Ghimpe a înghițit în sec și și-a închis ochii.

Trecuseră multe zile de când vulturii îi vorbiseră, dar el încă nu-și revenise din șocul deslușirii ciudatei Limbi a Cerului. Și asta nu fusese nimic, de fapt, în comparație cu ceea ce ei îi spusese.

Fiindcă vulturii îl salutaseră ca și cum el era noul Mare Tată.

Ghimpe își zisese de multe ori că totul fusese doar un alt vis nebunesc, provocat de febră; poate că avusese *vedenii* din cauză că mâncase un fruct putred de mango. Păsările *se înșelau*, căci nu putea fi el Marele Tată. Nu se ridica la înălțimea unui asemenea titlu. Responsabilitatea era prea mare. El nu avea abilitățile necesare. Nu avea răbdarea necesară. Și, mai presus de orice, nici nu-și *dorea* acea îndatorire.

Ghimpe nu spusese nimic despre asta celorlalți babuini și nici nu avea de gând să le spună vreodată.

Dacă nu rostesc ceea ce gândesc, cu voce tare, atunci nici că există.

Simțea cum neliniștea îi macină măruntaiele. Brusc, ramurile arborelui de mango au început să trosnească și să se agite deasupra lui, iar Ghimpe și-a ridicat imediat capul, uimit și puțin înfricoșat. Dacă erau cumva vulturii veniți să-l hărțuiască din nou?...

Și-a dat seama, ușurat, că nu erau vulturii, ci Agrișă. Eleganta sa parteneră cu blană aurie sărea din creangă în creangă, venind glonț spre el. Ghimpe a zâmbit. Grația și priceperea cu care se mișca încă îl lăsau fără suflare, chiar dacă frumoasa ei coadă fusese redusă la un ciot de acea maimuță agresivă, Necaz Blană-Curată. Atingând solul, femela s-a ridicat apoi imediat în două labe și l-a îmbrățișat cu căldură.

— Ghimpe! Am auzit că Vipera și Sâmbure s-au certat iar. Sunt o pereche care cauzează numai probleme. Ai reușit să-i desparti?

— Da, totul este bine. Sunt obsedați de ranguri și de statut și sunt exagerat de mândri că fac parte din clanul Frunză-Înaltă, a spus el răsufând greu de parcă ar fi oftat. Le-am spus că fiecare rang e important. Cred că au *priceput* asta.

Spre surprinderea lui, pe Agrișă părea să o frământa ceva. Își sugea buza și îl privea gânditoare.

— Ai dreptate, într-un fel, a spus ea încet, dar există, totuși, un rang mai important decât toate celelalte – cel de Frunză-Măreață. Iar noi nu avem o competenție. Câtă vreme această situație va continua, vom avea astfel de dispute mai mereu. Avem nevoie de un lider puternic, Ghimpe.

— Pur și simplu avem nevoie de un lider. Cuvintele *lider puternic* aproape că l-au făcut să se cutremure, dar s-a stăpânit, de dragul lui Agrișă. Spin fusese un lider puternic, dar totodată și un tiran și un ticălos care pusesese în pericol toate viețuitoarele din Ținuturile Neînfricaților.

— Ghimpe, tu ai fi un conducător perfect, a spus Agrișă, trăgându-l mai aproape și lipindu-și fața de umărul lui. Ai dovedit asta cu vârf și îndesat.

A simțit cum îl străbate un val de neliniște.

— Oh, sunt fericit așa cum sunt, a spus el vesel, frecându-și botul de al ei, pentru a-i distrage atenția. Am tot ce mi-am dorit. Să fim împreună este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

— Mai ales faptul că nu trebuie să mai ascundem că suntem parteneri, a adăugat Agrișă. Mama te place foarte mult, știi bine. Agrișă s-a tras puțin într-o parte, surâzând și

bătând din labe. Îți dai seama că ăsta este cel mai important lucru!

Ghimpe a izbucnit în râs.

— Da, pentru o mamă este foarte important.

— Hei, Ghimpe, le-a întrerupt discuția un babuin, îndreptându-se spre ei. Mulți dintre noi se întreabă – când vom relua Cele Trei Încercări? Ne e dor tuturor de ele.

Ghimpe a privit încurcat în jur.

— Nu știu, Mușchi, eu...

— Lasă-l în pace, a țipat Crin, apropiindu-se. Nu vezi că vorbește cu Agrișă?

— Ah, scuză-mă, Ghimpe, a mormăit Mușchi, strâmbând din bot în timp ce se îndepărta.

Agrișă i-a aruncat lui Ghimpe un surâs viclean, apoi a înclinat capul în direcția Pietrei Coroanei, care se ridica stingheră și goală, în mijlocul poienii.

— Înțelegeți ce vreau să spun? Ți se cuvine de drept.

— Ți-am zis deja, nu vreau...

Ea a clătinat din cap.

— Avem nevoie de o Frunză-Măreață, Ghimpe! Și tu ai fi căpetenia *perfectă*. Fiecare membru al cetei te privește cu speranță și te respectă. Oficializează asta – convoacă alegeri!

Ghimpe a scuturat rapid din cap.

— Nu, Agrișă, nu. Nu sunt făcut să fiu lider. Știu că ei mi-au cerut asta după bătălie, dar nu, nu sunt făcut pentru asta. Îți spun sincer.

— Agrișă și-a agitat capul plină de supărare. Dar cine e făcut?

Ghimpe și-a frământat mintea ca să găsească un răspuns cât mai repede.

— Mango, de pildă, a spus el, dând din cap aprobator. O plac toți babuinii din ceată și, pe deasupra, este respectată. Are toate calitățile pentru a fi căpetenie.

— Hai că voi fi eu! a intervenit Nucă, apărut ca din senin lângă ei. Eu voi fi căpetenia cetei, a continuat el, rânjind. Chiar mi-ar plăcea să lenevesc pe stânca aia toată ziua și toți să mă asculte fără crâcnire. Ar fi grozav – blana să-mi fie brăzdată de raze de soare și toate femelele să mă iubească.

Ghimpe și Agrișă au izbucnit în hohote de râs.

— Nucă! l-a dojenit Agrișă.

— Hm! Nu-i nimic de râs. Sau nu va mai fi când voi fi încoronat Frunză-Măreață. Nucă și-a ridicat trufaș bărbia și a fluturat dintr-o labă, regal: Prima poruncă pe care o voi da va fi să fiți exilați pentru lipsă de respect față de suveranul vostru.

— Nucă, ești o pramatie! a spus Agrișă, chicotind încă. Acum trebuie să merg să vorbesc cu Mama. O s-o întreb dacă are vreun leac pentru visurile tale de mărire, Nucă. Apoi s-a întors spre Ghimpe și i-a strâns laba. Mai gândește-te la ce ți-am spus, Ghimpe, da? *Te rog.*

— Hei, Ghimpe, vorbesc serios, sunt de acord cu Agrișă, a spus Nucă, privindu-l gânditor. Ar trebui să te gândești la asta. Știi că aș vota cu tine.

— Ei, vezi, Ghimpe? a făcut Agrișă.

— O mulțime de babuini sunt tare neliniștiți acum, a adăugat Nucă. Orice animal este tulburat știind că nu are un Mare Părinte.

— Presupun că e adevărat ce spui, a îngânat, evaziv, Ghimpe. El și Nucă fuseseră inamici, și, de obicei, Ghimpe considera reconfortant comportamentul schimbat, mult mai

matur, al lui Nucă, dar acum ar fi vrut mai degrabă ca Nucă să rămână la remarcile lui frivole.

— O anumită autoritate și siguranță ar fi cu adevărat lucruri pozitive, a continuat Nucă. Cel puțin, i-ar face pe babuinii din ceată să se simtă mai în largul lor.

— Da, presupun că au nevoie de asta, a murmurat Ghimpe. L-ai văzut pe undeva pe Nămol?

— Ha! a chicotit Nucă. Probabil e singur pe undeva, ocupat cu pietrele lui. Se crede un fel de magician, ca aceia din clanul Frunză-Înstelată, care ghicesc în pietre. Încearcă să-l cauți în crângul cu arbori urât mirositori.

— Mulțumesc, a murmurat Ghimpe. O să merg să-l caut acolo. Agrișă, salut-o pe mama ta din partea mea.

S-a îndepărtat cu pași rapizi, înainte să audă discuțiile reluate despre căpetenii și voturi. *Agrișă și Nucă se înșală. Nu vreau să mai aud nimic despre responsabilitățile mele. Nu sunt îndreptățit să fiu căpetenia Frunză-Măreață a cetei, iar să fiu Mare Părinte, nici atât!*

Măcinat de griji și de frustrări, a sărit peste un buștean prăbușit și s-a îndreptat spre marginea pădurii, străbătând în fugă savana întinsă. Deasupra lui, cerul era de un albastru intens, fără niciun nor de la un capăt la altul al orizontului, și nu se mai zărea niciun babuin. Ghimpe a simțit cum îl inundă un val de pură ușurare și eliberare.

Deasupra sa, cât cuprindea cu ochii văzduhul azuriu, se zăreau puncte negre și, examinându-le mai atent, acestea deveneau tot mai mari. Trăgând adânc aer în piept, a început să alerge, dar, după numai câteva minute, a deslușit forma acelor puncte de pe cer. Nu mai erau niște simple pete, ci corpuri de păsări, cu aripi largi, negre și capete pleșuve, rotindu-se tot mai repede și tot mai jos.

Plecați! Eu nu vorbesc Limba Cerului! Eu nu...

Unul dintre vulturi și-a înclinat aripile și a zburat mai jos, scoțând deodată un țipăt răgușit, care a vuit în ecouri în pustietatea câmpiei. Însă Ghimpe a putut înțelege țipătul.

— Ghimpe Frunză-Înaltă! a spus vulturul. Nu poți fugi de destinul tău!

Doar dați-mi un moment să încerc, și-a spus Ghimpe în gând, alergând tot mai repede, izbind cu labele pământul galben și uscat.

— Marele Spirit sălășluiește înăuntrul tău, Ghimpe Frunză-Înaltă. Ascultă-i chemarea!

Virând subit în aer, vulturul a apărut în fața lui. Și-a arcuit aripile, a atins pământul cu ghearele și, în cele din urmă, s-a oprit.

Ghimpe s-a oprit și el din goană, răsuflând greu. Pasărea și-a strâns aripile pe lângă corp și l-a privit cu ochi pătrunzători. În spatele ei, restul stolului a aterizat și s-a grupat în tăcere.

Tânărul babuin le-a aruncat o privire încruntată. Apoi, răsucindu-se pe călcâie, s-a îndreptat cu pași mari spre răsărit.

— Ați înțeles greșit! S-a oprit și s-a întors spre ei, simțind cum clocotește în el furia. Nu știți nimic! Lăsați-mă în pace! Nu sunt eu Marele Părinte!

Liderul vulturilor s-a apropiat de el, făcând salturi mici prin aer, cu aripile pe jumătate desfăcute.

— Ghimpe Frunză-Înaltă. Marele Tată.

— Nu! a exclamat babuinul. S-a răsucit și a început să alerge mai repede, în timp ce arunca priviri speriate peste umăr. Oare vulturii îl urmăreau?

Da. Conducătorul stolului era deja în zbor, bătând aerul cu aripile sale mari, venind ținând spre el. Cuprins de panică, Ghimpe s-a prăbușit într-o brazdă cu iarbă înaltă, dar a continuat să fugă, cu răsuflarea întretăiată de icnete.

Nici nu mai îndrăzne să privească în urmă. *Vulturii nu pot vorbi cu mine dacă refuz să îi ascult.* De-abia percepând ce se afla în jurul lui, a ieșit din iarba înaltă și s-a oprit la marginea unei movile de pământ mici și ascuțite.

Tremurând, cu gura uscată, a urmărit cu privirea licărirea unui lac argintiu uriaș, care se întindea în depărtare, cu malurile pierdute în ceață. Știa bine locurile – ar fi putut ajunge la peninsula pe care Spin o redenumise Insula Babuinilor; grupuri mici de animale zăboveau în mълul uscat al lacului, aplecându-și capetele ca să bea. Prin aburii stърniți de caniculă, a putut zări o turmă de zebre, câteva antilope și un rinocer singuratic; toate animalele, cu excepția rinocerului, păstrau o distanță respectuoasă față de un leopard ghemuit pe mal, care lipăia cu lăcomie apa. Și dincolo de ele, cu picioarele afundate în apa puțin adâncă, se afla o turmă de elefanți.

Sub privirile lui Ghimpe, un elefant și-a ridicat trompa și și-a pulverizat un jet de apă pe spinare. Alți elefanți se adăpau; doi pui se stropeau și se împingeau ca și cum nu aveau nimic mai bun de făcut decât să se joace. Ghimpe s-a chinuit să vadă mai bine. Unul dintre elefanți i se părea cunoscut, chiar și de la acea distanță.

Pentru o clipă, l-a cuprins bucuria, alungându-i grijile. Da, o recunoscuse pe acea tânără femelă care stătea ceva mai departe de ceilalți elefanți. Nu îi putea zări fildeșii de un cafeniu deschis, nici cutele de pe piele sau ochii întunecați, plini de înțelepciune. Dar ar fi recunoscut-o oriunde.

Cer din Turma Călătore!



CAPITOLUL 2

La marginea oazei care mai avea un pic și seca, Cer aștepta alături de restul turmei decizia conducătoarei lor. În aer plutea un sentiment de neliniște. Cer putea simți tensiunea pe pielea ei, până în vârful sensibil al trompei; doar puii de elefant se jucau, fără griji, iar Cer simțea un pic de invidie. *Îmi amintesc când aveam încredere în adulți, convinsă că ei fac întotdeauna ceea ce trebuie făcut. Niciodată nu m-am îndoit că Marea Mamă nu ne va călăuzi pe calea cea mai bună.*

Simțind că greutatea unei astfel de decizii făcea parte din procesul maturizării, înțelegea acest lucru; dar cu siguranță că temerile turmei nu fuseseră niciodată atât de chinuitoare, iar credința tuturor în conducătoarea lor atât de șubredă. Cometă ajunsese în fruntea familiei de abia după moartea lui Ploaie, în urma atacului mârșav al lui Spin, atac care încălcase Codul. Adevărul era că nici Cometă nu avusese timp suficient să învețe cum trebuie să se poarte un lider; ea era cea mai tânără conducătoare, de multe generații încoace.

Spre deosebire de Marea Mamă sau de Ploaie, nu avea prea mulți ani de experiență și de cunoaștere a căilor Ținuturilor Neînfricaților. Dar chiar și aceste două conducătoare nemai-pomenite ar fi putut avea probleme acum, când peisajul era atât de schimbat din cauza vremii nimicitoare din ultimele câteva anotimpuri.

— Este greu, a spus Cometă, privind soarele cu ochii mijii. Neliniștită, și-a răsucit capul și colții săi lungi și marmorati spre sud. Toate cărările par la fel. Dar *cred* că știu ce cale trebuie să urmăresc.

Întorcându-și trompa, Cer și-a înclinat capul spre mătușile și verișoarele ei. Acestea își fluturau urechile, schimbând priviri îngrijorate. Tensiunea devenise deja greu de suportat. Doar elefanții continuau să se bălăcească nepăsători în locul de adăpat. Pârâiaș, cel mai tânăr mascul, s-a apropiat în galop, aruncând spre Cer apa pe care o ținea în trompă. Tânăra femelă a tresărit și și-a scuturat urechile.

— Cred că ar trebui să fim siguri că am ales drumul cel bun înainte de a porni, a spus Nor, o femelă voinică, clipind din genele sale lungi. Nu crezi, Cometă?

Ceilalți elefanți au încuviințat, dând din cap și murmurându-și acordul. *Au dreptate*, și-a spus Cer. Dacă turma mergea pe o cale greșită, asta ar fi provocat un dezastru, iar puii și elefanții în vârstă ar fi avut cel mai mult de suferit. Cu toții auziseră povești despre familii întregi care muriseră fiindcă se aventuraseră pe cărări greșite, în sălbăticia mistuită de secetă sau în mlaștinile noroioase. Din când în când, Cer chiar zărise oasele lor răzlețe îngălbenite de soare, pe care nimeni nu le mai putea înapoia Câmpiei Străbunilor.

Dar Cometă face tot ce poate. Trebuie să o sprijinim, și-a spus ea.